

Sygn. akt II Ka 42/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 listopada 2020r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Konrad (spr.)

Sędziowie: Sędzia Ryszard Warda

Sędzia Artur Bobiński

Protokolant: Ewa Pędzich

przy udziale Prokuratora: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu: 22.10.2020r.

sprawy: **Z. G., Z. B. i M. Z.,**

oskarżonych o popełnienie czynów z art. 228§1kk w zw. z art. 12kk i inn.

z powodu apelacji: oskarżonego Z. G., obrońcy Z. B., obrońcy M. Z. i obrońcy Z. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 14.12.2018r. w sprawie IIK 358/12

orzeka:

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. Z., od popełnienia zarzucanych mu czynów uniewinnia, koszty sądowe związane z udziałem tego z oskarżonych w postępowaniu, przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa, od Z. G. 1600zł zaś od oskarżonego Z. B. 500zł tytułem opłat i obciąża ich wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie po 20zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 42/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 14.12.2018r. w sprawie IIK 358/12

1.2.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3.Granice zaskarżenia**1.3.1.Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.3.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2.Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

2.1.Ustalenie faktów

2.1.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2.Ocena dowodów

2.2.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. Zarzuty zawarte w treści apelacji obrońcy oskarżonego M. Z.:</p> <p>1.1. - obraza prawa materialnego, art. 230a §1kk poprzez jego niewłaściwą wykładnię,</p> <p>1.2. - obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:</p> <p>- art 4, 7 i 424§1 kpk poprzez dokonanie dowolnej selektywnej i fragmentarycznej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami logicznego wnioskowania, wiedzy i doświadczenia życiowego a nade wszystko nie pozwalającej na przeprowadzenie kontroli zapadłego orzeczenia - zarówno przez strony a także przez Sąd odwoławczy</p> <p>1.3. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, poprzez całkowicie nieuprawnione przyjęcie, że istnieją podstawy do uznania winy w zakresie przypisanych oskarżonemu M. Z. czynów,</p> <p>- błąd jw. polegający na bezzasadnym i dowolnym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	przyjęciu, że jednostkowy nie spełniający jakichkolwiek kryteriów obiektywności dowód z pomówienia, może stanowić podstawę do skazania osoby pomówionej.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Analizując sprawę niniejszą, pod kątem stawianych przez obrońcę oskarżonego M. Z. zarzutów, Sąd Okręgowy uznał zarzut sformułowany jako zarzut naruszenia prawa materialnego za zasadny.</p> <p>Wskazać w tym miejscu należy, iż pozostałe zarzuty - 1.2 i 1.3 uznać należy za zarzuty niejako następcze względem zarzutu z pkt 1.1, następcze w tym znaczeniu, iż wobec uznania zasadności tego z zarzutów jakiegokolwiek odnoszenie się do nich staje się bezprzedmiotowe.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego, słuszność ma bowiem skarżący wskazując naruszenie prawa materialnego w kontekście przypisania oskarżonemu M. Z., popełnienia zarzucanych mu czynów.</p> <p>Poza jakąkolwiek wątpliwością jest to, iż popełnienie czynu z art. 230a§1 kk polega na udzieleniu albo sformułowaniu obietnicy udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub w zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu</p>		

na decyzję, działanie lub zaniechanie osoby pełniącej funkcję publiczną, w związku z pełnieniem tej funkcji.

Oczywistym jest, iż **obietnica udzielenia korzyści** może być wyrażona w dowolny sposób, jednak winna być wyraźna i sprowadza się do każdego zachowania, w wyniku którego osoba pełniąca funkcję publiczną może oczekiwać, że korzyść zostanie w przyszłości udzielona (wyrok SN z 5.11.1997 r., V KKN 105/97, OSP 1998/3, poz. 68; Marek, Komentarz, s. 507).

Odnosząc wyrażony wyżej pogląd, do sprawy niniejszej, wskazać należy, iż owa wyrazistość winna odnosić się także do określenia rodzaju korzyści. Korzyść - w znaczeniu szerokim, jest wszak jednym ze znamion czynu z art 230a§1kk a skoro tak, winna być ona wyraźnie wskazana w treści zarzutu.

Sąd Okręgowy stanął zaś na stanowisku, iż określenie zawarte w treści stawianych oskarżonemu Z. zarzutów, iż obietnica korzyści osobistej dotyczyła w żaden sposób nie sprecyzowanej "przysługi koleżeńskiej" nie spełnia wymogów w zakresie wyraźnego wskazania na czym ta korzyść osobista miałyby polegać. Zapis taki jest, w ocenie Sądu całkowicie niewystarczający a skoro tak, zarzuty stawiane temu z oskarżonych nie zawierają ustawowych znamion przestępstwa co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego J. Z. od stawianych mu zarzutów.

Biorąc pod uwagę powyższe, a co zostało powiedziane wyżej, odnoszenie się do pozostałych zarzutów obrońcy oskarżonego Z. jest bezprzedmiotowe.

Wniosek		
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego J. Z..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Po uznaniu zasadności zarzutu w zakresie prawa materialnego - brak określenia niezbędnych znamion w opisie czynu jakiego miał dopuścić się oskarżony, oskarżonego J. Z., Sąd Okręgowy od popełnienia zarzucanych mu czynów uniewinnił.		
3.2.	<p>2. Zarzuty zawarte w treści apelacji obrońcy oskarżonego Z. G.:</p> <p>1.1. - naruszenie art. 4, 7 i 410 kpk poprzez wadliwe zastosowanie tych przepisów, wyrażające się w powierzchownej, wybiórczej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego, wykraczające poza granice swobodnej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem szczegółowej analizy szeregu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a wskazujących na poczynienie ustaleń faktycznych sprzeczne z dowodami powołanymi za podstawę ich ustaleń, uznanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę oskarżonego a w rezultacie popadnięcia przez Sąd w rażącą dowolność ocen i zastąpienie prawdziwych ustaleń faktycznych niedopuszczalnymi w</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

ustawie karnej domniemaniami, w szczególności poprzez:

1. błędną ocenę zeznań J. C. i przyznaniu im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania te nie są konsekwentne i w zestawieniu z konsekwentnymi oraz logicznymi wyjaśnieniami oskarżonego nie powinny zostać uznane za wiarygodne;

- błędną ocenę dowodu z zeznań świadka P. K. i przyznanie im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania tego świadka nie mają poparcia w innych dowodach mogących zostać uznanymi za wiarygodne oraz stoją w opozycji do wyjaśnień oskarżonego G.;

- błędną ocenę zeznań M. A. i uznanie ich za wiarygodna podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, w sytuacji gdy wskazania przedmiotowego świadka różnią się istotnie od wskazań innych świadków zeznających na te same okoliczności oraz ewoluują w toku postępowania,

- błędną ocenę zeznań świadka M. L. po przez przyjęcie, że są one wiarygodne w całości, w sytuacji gdy świadek podczas słuchania przed Sądem zakwestionował fakt przekazywania pieniędzy w zamian za pomoc w uzyskaniu uprawnień do prowadzenia pojazdów;

- błędną ocenę zeznań T. S. i uznaniu ich za wiarygodne w sytuacji, gdy stoją one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego G.;

- błędną ocenę zeznań o R. S. poprzez uznaniu ich za wiarygodne, w sytuacji, gdy stoją one w sprzeczności do wyjaśnień oskarżonego G.; - błędną ocenę zeznań S. D.

poprzez przyznanie im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania przedmiotowego świadka w zakresie sposobu uzyskania numeru do oskarżonego jawią się jako niewiarygodne i nie logiczne, a wersji świadka zaprzeczył jedyny bezpośredni uczestnik rzekomych zdarzeń – oskarżony G.;

- błędną ocenę zeznań R. D. poprzez przyznanie im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy całej sytuacji zaprzeczył oskarżony G. a zeznania S. D. jawią się jako niewiarygodne;

-błędną ocenę wyjaśnień D. S. poprzez uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy stoją one w opozycji do wyjaśnień oskarżonego G., a przedstawiona wersja zdarzeń jawi się jak mało prawdopodobna w kontekście zeznań chociażby świadka J. R.;

- błędną ocenę zeznań J. R. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy świadek ten wskazuje, iż zdała egzamin o własnych siłach, a przy określaniu kwoty domniemanej łapówki powołuje się na wyjaśnienia świadka D. S.;

- błędną ocenę zeznań S. K. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy stoją one w opozycji do wyjaśnień oskarżonego i nie mają oparcia w innych dowodach;

- błędną ocenę zeznań W. S. (1) i uznanie ich za wiarygodne w sytuacji, gdy stoją one w opozycji do wyjaśnień oskarżonego i nie mają potwierdzenia w żadnym innym bezpośrednim dowodzie.

- błędną ocenę zeznań A. T. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy nie potwierdza ich żaden inny dowód

oraz są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego G.;

- błędną ocenę zeznań M. B. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy stoją one w wyraźnej opozycji do wyjaśnień oskarżonego G. oraz brak bezpośrednich dowodów potwierdzających wersje świadka;

- błędną ocenę zeznań J. T. i uznanie ich za wiarygodne w sytuacji gdy występują w nich nieścisłości w stosunku do zeznań M. B. oraz nie zostały potwierdzone przez oskarżonego G.

- błędną ocenę zeznań J. K. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy okoliczności wskazywane przez ww. są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a ponadto nie zostały potwierdzone przez oskarżonego G.;

- błędną ocenę zeznań Z. S. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy brak bezpośredniego dowodu na potwierdzenia zeznań ww. świadka, a oskarżony nie potwierdził relacji świadka;

- błędną ocenę zeznań A. S. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy świadek ten przedstawia inne szczegóły niż wskazuje świadek Z. S. oraz nie potwierdził ich w wyjaśnieniach oskarżony

- błędną ocenę zeznań A. M. i uznanie ich za nie wiarygodne, w sytuacji gdy zeznania przedmiotowego świadka są spójne konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych M. i G.;

- błędną ocenę zeznań Ł. W. i uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy zarówno świadek W. L. jaki oskarżony G. zeznawali/

wyjaśniali odmiennie oraz nie ma innego bezpośredniego dowodu potwierdzającego jego wskazania;

- odmowę waloru wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego, w sytuacji gdy oskarżony złożył obszernie wyjaśnienia które konsekwentnie podtrzymywał w toku procesu, odnoszące się do wszystkich zarzutów stawianych mu aktem oskarżenia, których prawdziwość nie została zanegowana innymi wiarygodnymi dowodami;

- pominięcie oceny dowodu z karty karnej oskarżonego G.

1.2. - zarzut naruszenia art 5§2 kpk polegający na braku dostrzeżenia występujących w sprawie wątpliwości w zakresie działania i roli oskarżonego Z. G. w zarzucanych czynach, w sytuacji, w której wątpliwości takie po przeprowadzeniu materiału dowodowego w sprawie występują i powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego;

1.3. - zarzut naruszenia art. 366§1 kpk w zw. z art 167§1 kpk poprzez brak inicjatywy dowodowej ze strony Sądu I instancji zamierzającej do ustalenia czy R. K. potwierdzi wersję zdarzeń przedstawioną przez J. C. w zakresie okoliczności poznania oskarżonego G., w sytuacji gdy wskazania p. C. w tym zakresie zmieniały się w toku postępowania;

w konsekwencji powyższych uchybień:

1.4. a. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony dopuścił się czynów w formie opisanej

	<p>w sentencji wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy wszechstronna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do odmiennego wniosku;</p> <p>1.4.b. - błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nie ustaleniu okoliczności wynikającej wprost z karty karnej oskarżonego G. tj. uprzedniej niekaralności oskarżonego</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie uznał zasadności żadnego z podnoszonych przez obrońcę oskarżonego Z. G. zarzutów. Zdaniem Sądu, zarzuty te - odnoszące się do sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz oceny znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego, wynikają z całkowicie subiektywnej oceny w istocie rzeczy jednego dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego Z. G..</p> <p>Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy wydając zaskarżone rozstrzygnięcie opierał się jedynie na części tegoż materiału ani także, by wnioski jakie wyciągnął po analizie dowodów były nieprawidłowe. Nie ma zdaniem Sądu Okręgowego mowy o naruszeniu przez Sąd I instancji art 410 kpk, zaś sama ocena dowodów jako wszechstronna, rzetelna, wnikliwa i zgodna z zasadami wiedzy, pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.</p>		

Brak jest także podstaw do uznania za zasadny zarzut naruszenia art 5 §2kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w zakresie prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego pod kątem stawianych mu zarzutów, brak jest podstaw do uznania by takie nie dające się wątpliwości w ogóle istniały. Istniejące w treści zeznań świadków rozbieżności, są zdaniem Sądu Okręgowego wynikiem po pierwsze upływu czasu od zdarzeń będących przedmiotem postępowania, po wtóre zaś z pewnego rodzaju zmiany stanowiska części osób relacjonujących o zachowaniach oskarżonego, wynikającego zdaniem Sądu, również z upływu czasu.

Nadto, podnieść należy, iż skarżący koncentruje się w swojej argumentacji, jedynie na fragmentach subiektywnie wybranych dowodów, bez oceny materiału dowodowego jako całości zgromadzonych w toku postępowania dowodów. Owe fragmenty dowodów odnosi z kolei do wyjaśnień oskarżonego, które w jego ocenie są prawdziwe a oczywiste różnice mają prowadzić do zdyskredytowania dowodów obciążających oskarżonego.

Z taką argumentacją i takim rozumowaniem zgodzić się nie można i jest ono oczywiście błędne.

Niezasadny jest także zarzut 1.3. W kontekście całości materiału dowodowego, to w jakich okolicznościach oskarżony poznał jednego ze świadków, w istocie rzeczy nie ma znaczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności - brak zasadności zarzutów w zakresie gromadzenia

oraz sposobu oceny materiału dowodowego - za niezasadny uznać należy zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia - 1.4.a. Zdaniem Sądu Okręgowego postępowanie Sądu Rejonowego było prawidłowe, analiza materiału dowodowego całościowa i rzetelna, zaś wnioski jakie po tejże analizie wyciągnął Sąd Rejonowy - prawidłowe.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu z pkt 1.4.b. Sąd Okręgowy stoi bowiem na stanowisku, iż niekaralność to stan "normalny", który sam w sobie nie może np. skutkować orzeczeniem kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania czy łagodniejszej. Stan ów winien być oceniany łącznie z innymi okolicznościami mającymi wpływ na wymiar kary - winy, społecznej szkodliwości, rozmiaru szkody itp. Stwierdzić zaś należy, iż te okoliczności Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wymierzając oskarżonemu G. karę. Trudno tym samym podzielić argumentację skarżącego w zakresie zarzutu z pkt 1.4.b.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonego bądź złagodzenie wymiaru orzeczonej kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec braku zasadności podnoszonych przez obrońcę zarzutów, wnioski zawarte w treści apelacji uznać należy za niezasadne.

<p>3.3.</p>	<p>Zarzuty zawarte w treści osobistej apelacji oskarżonego Z. G.:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego, w szczególności:</p> <p>a) naruszenie przepisów prawa materialnego przy uznaniu mnie za winnego czynów opisanych w punktach I, II, III, V, VI, VII, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XX, XXI, XXII, XXIII części wstępnej wyroku na podstawie art. 228§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w powyższej sprawie i w konsekwencji skazanie na ich podstawie, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżony nie jest sprawcą przestępstwa popełnianego w tych warunkach;</p> <p>b. naruszenie przepisów prawa materialnego przy uznaniu oskarżonego za winnego czynów opisanych w punktach IV, VIII, IX, XVII, XVIII, XIX XXIV części wstępnej wyroku na podstawie art. 228§1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w powyższej sprawie i w konsekwencji skazanie oskarżonego na ich podstawie, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżony jest sprawcą przestępstwa popełnianego w tych warunkach;</p> <p>c) naruszenie przepisów prawa materialnego przy uznaniu oskarżonego za winnego dotyczących czynów opisanych w punktach XXV, XXVII, XXVIII, XXIX części wstępnej wyroku na podstawie art. 230§1 k.k. w zw. z art.91§1 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w powyższej sprawie i w konsekwencji skazanie oskarżonego na ich</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-------------	---	---

podstawie, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżony jest sprawcą przestępstwa popełnianego w tych warunkach, gdyż nie wykazano aby powoływał się on na wpływy w instytucjach państwowych albo wywoływał przekonanie innej osoby lub utwierdzał kogokolwiek w przekonaniu o istnieniu takich wpływów;

d) naruszenie przepisów prawa materialnego przy uznaniu oskarżonego za winnego czynów opisanych w punktach XXVI, XXX, XXXI części wstępnej wyroku na podstawie art. 230§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w powyższej sprawie i w konsekwencji skazanie na ich podstawie, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżony nie jest sprawcą przestępstwa popełnianego w tych warunkach, gdyż nie wykazano by powoływał się na wpływy w instytucjach państwowych albo wywoływał przekonanie innej osoby lub utwierdzał kogokolwiek w przekonaniu o istnieniu takich wpływów;

e) naruszenie przepisów prawa materialnego przy uznaniu oskarżonego za winnego czynów opisanych w punktach XXXII, XXXIII części wstępnej wyroku na podstawie art. 278§2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w powyższej sprawie i w konsekwencji skazanie oskarżonego na ich podstawie, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie prowadzi do takich wniosków, gdyż nie wykazano aby dokonał kradzieży programów komputerowych, jak również uzyskał bez zgody osoby

uprawnionej czy uzyskał cudzy program komputerowy jak i osiągnął korzyści majątkowe.

2. obrazę przepisów postępowania, gdyż mogły mieć wpływ na treść orzeczenia,

w szczególności:

a) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez oparcie wyroku nie na podstawie analizy całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, lecz jedynie po rozważeniu części ujawnionych na rozprawie dowodów, a w zasadzie jedynie części wynikających z tych dowodów okoliczności, poprzez poddanie analizie i ocenie praktycznie tylko okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy czym okoliczności ocenianych w oderwaniu od wymowy pozostałego dotyczącego (danej kwestii) materiału dowodowego, bez wszechstronnego rozważenia całokształtu wynikających z zebranego materiału okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia tj. okoliczności mogących mieć znaczenie dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych poprzez całkowite nie uwzględnienie wyjaśnień Z. G., oskarżonego R. M., W. S. (2), a uwzględnienie jedynie oskarżonych przemawiających na moją niekorzyść;

b) art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie w procesie wyrokowania zasady domniemania niewinności oskarżonego i obowiązku stosowania zasady in dubio pro reo, co skutkowało skazaniem oskarżonego de facto wyłącznie na podstawie zeznań oskarżonych (pisownia oryginalna),

przy braku jakichkolwiek innych dowodów na poparcie oskarżenia, bowiem dowodami (w tym zeznań J. C., P. K. i Ł. W.) nie wynika, na czym miałyby polegać udział oskarżonego w popełnieniu czynów z art. 228 §1 k.k, art. 230 § 1 k.k., jakie konkretnie działania miał wykonywać oskarżony w celu popełnienia ww. przestępstw, kiedy i w jakich okolicznościach obiecywał, umawiał się na przekazanie i otrzymywał korzyści majątkowe za uzyskanie prawa jazdy etc. - a brak ustalenia tych kluczowych okoliczności uniemożliwia skazanie oskarżonego za przestępstwa z art.228§ 1 k.k., art. 230§1. k.k.;

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny mocy dowodowej z zeznań świadków, będących oskarżonymi a pominięcie przykładowo zeznań R. M., M. M. (2), K. M., W. S. (2), K. K., D. M. (oraz wielu innych świadków) w sposób niepełny, jednostronny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nadto w sprzeczności (co do określonych okoliczności) z treścią ocenianych dowodów, a zatem z rażącym naruszeniem przesłanek zasady swobodnej oceny dowodów;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonego R. M., W. S. (2), J. R. zd. Ś. w sposób wybiórczy, jednostronny bez rozważenia wszystkich okoliczności wynikających z treści tego dowodu, a zatem z naruszeniem przesłanek zasady swobodnej oceny dowodów;

e) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410

k.p.k. poprzez arbitralne przyjęcie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego G. w zakresie okoliczności dotyczących przebiegu zdarzeń z udziałem oskarżonych, jak również świadków, poprzez pozostawienie całkowicie poza rozważaniami i oceną Sądu zasadniczej części wyjaśnień oskarżonego przykładowo R. M. (wielu innych oskarżonych i świadków), w tym dotyczących nie tylko okoliczności przebiegu określonych egzaminów przeprowadzanych przez oskarżonego, lecz dotyczących także zasad egzaminowania, treści obowiązków ciążących na egzaminatorze, źródeł tych obowiązków oraz występującej powszechnej praktyki ich realizowania w procesie egzaminowania;

f) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszechstronnej analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez zaniechanie wskazania przyczyn pominięcia w rozważaniach Sądu szeregu istotnych okoliczności wynikających z poddanych ocenie dowodów jak przykładowo eksperymentów, konfrontacji mamy Ł. W. z świadkiem W. A., konfrontacji S. D. ze świadkiem T. G., a nadto poprzez zaniechanie wskazania przyczyn całkowitego pominięcia treści wielu przeprowadzonych dowodów, przy czym dowodów o treści wskazującej jednoznacznie na możliwość dokonania ustaleń przeciwnych wobec przyjętych przez Sąd I instancji;

g) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie wskazania

w uzasadnieniu wyroku dokonanej oceny prawnej czynu przypisanego oskarżanemu; a w konsekwencji - dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających zasadniczy wpływ na treść wyroku, praktycznie co do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych;

h) obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez pominięcie jako podstawy orzekania rozważań dotyczących winy oskarżonego w powiązaniu z instytucją pomocnictwa, których karalność uzależniona jest od powiązania z

odpowiednim i konkretnym czynem zabronionym opisanym w części szczególnej Kodeksu karnego.

3. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, gdyż mogły mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegające na dowolnym przyjęciu, że oskarżony jest faktycznym sprawcą zarzucanych mu czynów, podczas gdy przy wykorzystaniu zasady swobodnej oceny dowodów i zasad doświadczenia życiowego nie możliwe jest przypisanie popełniania zarzucanych mu czynów.

4. rażącą niewspółmierność i surowość kary, środka karnego, poprzez orzeczeń drastycznie bardzo wysokiej kary, pozbawienie wolności, bardzo wysokiej grzywny orzeczenia o przepadku, albowiem wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego jest rażąco niewspółmiernie wysoki w stosunku do przypisanych mu czynów.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wskazywanych w treści apelacji oskarżonego Z. G., Sąd Okręgowy doszedł do następujących konkluzji:</p> <p>Ad. Pkt 1 ppkt a-e.</p> <p>Jakkolwiek oskarżony w swojej apelacji w zakresie jej pkt 1 ppkt a-e, zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, o tyle w istocie rzeczy zarzuty te odnoszą się do oceny dowodów świadczących - wedle Sądu Rejonowego - o sprawstwie przypisanych mu czynów, przez oskarżonego G..</p> <p>Oskarżony neguje swoje sprawstwo, dokonując swoistej oceny materiału dowodowego - głównie tych dowodów, które mają świadczyć o braku jego winy. Ów brak winy, który podnosi oskarżony ma zapewne determinować naruszenie przepisów prawa materialnego, przepisów, których wyczerpanie znamion przez oskarżonego ustalił Sąd Rejonowy i za których popełnienie został on skazany.</p> <p>W treści uzasadnienia środka odwoławczego, próżno bowiem szukać rzeczowej argumentacji odnoszącej się do ewentualnych naruszeń prawa materialnego, jakich miałyby się dopuścić Sąd Rejonowy.</p> <p>"Obraza prawa karnego materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu może polegać na nieprawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepis części szczególnej</p>	

Kodeksu karnego lub innych ustaw zawierających przepisy karne, albo dotyczy części ogólnej Kodeksu karnego co do form zjawiskowych (np. współsprawstwa, podżegania, pomocnictwa) albo form stadialnych (np. dokonania, usiłowania) popełnienia przestępstwa. Może też dotyczyć wadliwego rozstrzygnięcia w przedmiocie konstrukcji prawnych modyfikujących kwalifikację prawną co do: czynu ciągłego (art. 12 k.k.), chuligańskiego charakteru występku (art. 57a § 1 w zw. z art. 115 § 21 k.k.) czy też podstaw do nadzwyczajnego obostrzenia kary (art. 64 § 1 i 2 k.k.)" - tak w : D. Ś., Komentarz do art. 438 kpk.

Jak zaś zostało powiedziane wyżej, oskarżony w istocie rzeczy nie przedstawia żadnych rzeczowych argumentów na potwierdzenie zarzutów naruszenia prawa materialnego. Tym samym trudno uznać zasadność tego z zarzutów.

Oceniając zarzut apelacyjny, wyartykułowany jako zarzut naruszenia prawa materialnego, odnieść się jednak wypada, do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 12kk oraz art 65§1kk.

W ocenie Sądu jednak, zarzut naruszenia wskazanych przepisów, jest całkowicie chybiony. Oskarżony, negując co do zasady swoje sprawstwo, odwołując się do stanowiska literatury czy orzecznictwa, dokonuje interpretacji art. 12 kk i art. 65§1kk w całkowitym oderwaniu od ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Swojego stanowiska w zaden rzeczowy sposób nie odnosi do materiału dowodowego.

Ocena materiału dowodowego i ustalonego dzięki przeprowadzonym dowodom stanu faktycznego, zdecydowanie przeczy tezom wysuwanym przez oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy całkowicie zasadnie przyjął działanie oskarżonego wyczerpywało znamiona czynów tak z art. 12kk jak i 65§1kk. a argumentacja w tym zakresie zawarta w treści uzasadnienia - po analizie materiału dowodowego jaki zgromadził Sąd Rejonowy – jest przekonująca.

Ad. 2 pkt a, c, d, e.

Skarżący w zakresie tych zarzutów, zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 4, 7 i 410kpk.

Oceniając materiał dowodowy wskazać jednoznacznie należy, iż zarzuty te są chybione. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe przeprowadził w sposób rzetelny, wyrokując miał na uwadze całokształt materiału dowodowego – dowody tak świadczące o winie oskarżonego jak i te, które tej winie miałyby przeczyć. Wyraz rzetelności postępowania Sądu Rejonowego w zakresie czynów przypisanych Z. G. stanowi uzasadnienie Sądu Rejonowego.

Jednocześnie ocena dowodów jakiej dokonał Sąd Rejonowy jest oceną swobodną. Jest też oceną całościową u uwzględnia doświadczenie życiowe. Sąd Rejonowy wskazuje, na jakich dowodach oparł się uznając winę oskarżonego, którym zaś dowodom wiarygodności odmówił i dlaczego tak uczynił.

Wnioski jakie Sąd Rejonowy wyciągnął - w zakresie sprawstwa oskarżonego Z. G. - są całkowicie

uzasadnione treścią materiału dowodowego ocenianego jako całość. To, iż wnioski te są niekorzystne dla oskarżonego, jest konsekwencją tego, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów przestępczych.

Podnieść należy, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł w postępowaniu Sądu Rejonowego naruszenia norm art. 7 i 410kpk. To właśnie argumentacja i wnioski oskarżonego Z. G. zawarte w treści apelacji rażą wręcz dowolnością i subiektywnością. Oskarżony na podstawie selektywnie dobranych dowodów bądź ich części stara się przeforsować własny punkt widzenia i zapatrywania na określone okoliczności, nijak mające się do rzetelnej i całościowej oceny materiału dowodowego.

Odnosnie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 4kpk, to podnieść jedynie wypada, iż wobec zupełnego braku jego uargumentowania, trudno uznać jego zasadność. Argumentacja w zakresie obrazy art 4 kpk winna dokładnie wskazywać na czym owo naruszenie zasady bezstronności miałyby polegać. Wobec braku jakiegokolwiek argumentacji w tym zakresie, zarzut ten jako gołosłowny uznać należy za chybiony.

Ad. 2 pkt b.

Zarzut naruszenia art 5§2kpk uznać należy za niezasadny. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie nie ma jakichkolwiek wątpliwości a skoro tak nie ma także takich, których nie udałoby się usunąć.

Ad.2 pkt f, g i h.

W odniesieniu do tych zarzutów, Sąd Okręgowy nie doszukał

się okoliczności, które dawałyby podstawę do uznania ich zasadności.

Wskazać należy jedynie skarżącemu, iż zarzut naruszenia art 410kpk został omówiony wyżej, zaś zarzut naruszenia art 424kpk jest zarzutem po pierwsze niezasadnym a po wtóre całkowicie błędnie zredagowanym. Poza wątpliwością jest bowiem to, iż uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku. Trudno zatem uznać, by naruszenie art 424kpk mogło mieć wpływ na treść wyroku. Tylko zaś takie naruszenie przepisów proceduralnych, może być skutecznie podnoszone w treści środka odwoławczego.

Naruszenie art. 424kpk może być podnoszone jedynie wówczas, gdy owo naruszenie uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej. W sprawie niniejszej do takiego zaś naruszenia treści art. 424kpk nie doszło. Uzasadnienie zostało sporządzone w sposób prawidłowy i zawiera wszystkie wymagane elementy.

Ad.3 Zarzut ten jest całkowicie niezasadny. Jego bowiem skuteczność zależy od istnienia błędów w postępowaniu Sądu w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego. Skoro zaś Sąd Rejonowy takich błędów nie popełnił nie dopuścił się także błędu w ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu Okręgowego, analiza dowodów w sprawie uzasadnia twierdzenie, iż stan faktyczny w odniesieniu do czynów oskarżonego G., Sąd Rejonowy ustalił w sposób prawidłowy.

Ad.4 Także ten zarzut Sąd Okręgowy uznał za niezasadny. Zdaniem Sądu Okręgowego wielość zachowań przestępczych jakich dopuścił się oskarżony Z. G., jego wina i

<p>społeczna szkodliwość jego czynów uzasadniają wymiar i rodzaj kar orzeczonych wobec niego.</p> <p>Z całą pewnością nie można mówić o rażącej ich surowości.</p>	
Wniosek	
<p>w konkluzji apelacji oskarżony G. wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce poprzez uniewinnienie od zarzucanych mu czynów.</p> <p>Ewentualnie o:</p> <p>uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności podnoszonych w treści zarzutów apelacyjnych, wnioski nie zostały uwzględnione.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Biorąc pod uwagę treść apelacji oraz materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, Sąd Okręgowy z przyczyn wskazanych powyżej, wyrok w zakresie oskarżonego Z. G. utrzymał w mocy, w odniesieniu zaś do oskarżonego M. Z. zmienił zaskarżony wyrok i tego z oskarżonych od popełnienia zarzucanych mu czynów uniewinnił.</p> <p>Wskazać jedynie wypada, iż uzasadnienie zostało sporządzone w odniesieniu do złożonych w tym zakresie wniosków i zgodnie z treścią art. 423§1a kpk.</p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Zdaniem Sądu Okręgowego analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, daje podstawy do uznania, iż oskarżony Z. G. popełnił przypisane im przez Sąd Rejonowy czyny.</p> <p>Odnośnie Z. G. podnieść wypada, iż dowody, na których oparł się Sąd Rejonowy, a który wskazał w treści uzasadnienia, w zakresie popełnienia przez Z. G. czynów przestępczych, są przekonujące i pewne.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego, w istocie rzeczy, jedynym dowodem, który miałby świadczyć o niewinności oskarżonego Z. G., są jego wyjaśnienia. Wyjaśnienia te jednak stanowią jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Trudno uznać za zasadny pogląd oskarżonego, jakoby świadkowie w sprawie działali w ramach jakiejś zmywy przeciwko oskarżonemu. Twierdzenia takie są zwyczajnie nieprawdziwe by nie rzec, że infantylne.</p> <p>Podkreślić należy z całym naciskiem, iż słuchani w trakcie postępowania świadkowie, na podstawie zeznań których Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia, opisywali na czym polegała przestępcza działalność oskarżonego, w jaki sposób dochodziło do ustalenia określonych okoliczności związanych ze zdawaniem egzaminu, sposobu czy miejsca przekazywania pieniędzy oskarżonemu. Znamienne jest także to, iż część świadków nie znając danych oskarżonego dokładnie wskazywała jego mieszkanie jako miejsce spotkania czy też miejsce przekazania pieniędzy.</p> <p>Twierdzenia jakoby świadkowie kłamali a jedynie oskarżony mówił prawdę są zwyczajnie gołosłowne,</p>	

tym bardziej, że zgodnie z treścią apelacji obrońcy oskarżonego G. Sąd Rejonowy winien dać wiarę wyjaśnieniom jednego oskarżonego nie dając takiej wiary zeznaniom kilkunastu świadków, między innymi dlatego, że ich zeznania nie zostały potwierdzone przez oskarżonego.

Podnieść wypada w tym miejscu, iż rozbieżności w treści poszczególnych zeznań świadczą w ocenie Sądu o prawdziwości a wnioskowanie skarżącego o błędnej ocenie zeznań poszczególnych świadków jaką wyraża on w treści środka odwoławczego jest zwyczajnie chybione. Nie można bowiem zapominać, iż od zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania upłynął bardzo długi okres czasu. Z oczywistych względów rzutować to musi na sposób pamięć świadków.

Sąd Rejonowy w treści sporządzonego uzasadnienia wskazał, na jakich dowodach oparł się ustalając sprawstwo oskarżonego Z. G., a którym dowodom wiary nie dał i dlaczego tak uczynił. Rozważania Sądu Rejonowego są bardzo szczegółowe i zawierają odniesienia do bardzo szczegółowych kwestii, które mogłyby znane jedynie bezpośrednim uczestnikom określonych - w tym wypadku przestępczych - wydarzeń.

Ta wnikliwa i całościowa ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem rozbieżności w treści zeznań, pozwoliła Sądowi Rejonowemu na wyciągnięcie całkowicie uzasadnionego wniosku w zakresie sprawstwa oskarżonego Z. G..

Sąd Okręgowy zapatrywania Sądu Rejonowego, w zakresie ustaleń faktycznych jak i oceny prawnej zachowania oskarżonego Z. G., aprobuje w całości.

Jednocześnie apelacje obrońcy oskarżonego G. oraz samego oskarżonego oraz ich argumentacja, stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Skarżący uwypuklając drobne - przy całościowej i rzetelnej ocenie materiału dowodowego - mało istotne rozbieżności w materiale dowodowym, starają się zdyskredytować zeznania kilkunastu świadków.

Sam zaś oskarżony w treści swojej apelacji powołuje się na całkowicie subiektywnie i selektywnie wybrane fragmenty dowodów, które w jego ocenie przeczą jego sprawstwu. Stara się przekonać, iż zapis jednej czy nawet kilku rozmów telefonicznych czy też część treści zeznań bądź wyjaśnień świadczą o jego niewinności.

Trudno o bardziej gołosłowne twierdzenia. Oskarżony bądź nie dostrzega dowodów ewidentnie go obciążających bądź też stara się wykazać, że padł ofiarą jakiejś zmywy.

Sąd Okręgowy po analizie materiału dowodowego, w żadnej mierze nie podzielił argumentacji tak obrońcy oskarżonego Z. G. jak i samego oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie podzielił także argumentacji dotyczącej rażącej niewspółmierności kar orzeczonych względem oskarżonego G.. Zarówno kara pozbawienia wolności jak i kara grzywny - biorąc pod uwagę społeczną szkodliwość czynów oskarżonego, ich wielość i charakter - są względem tych właśnie aspektów, całkowicie adekwatne i uzasadnione. Oskarżony działając z całą świadomością i rozmyślnością wykorzystywał swoją pozycję dla osiągnięcia korzyści majątkowej. W oczywisty sposób łamał tak normy prawne jak i etyczne, czyniąc to przez bardzo długi czas.

5.2.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę powyżej wskazane okoliczności odnoszące się do zarzutu z zakresu prawa materialnego oskarżonego J. Z. od popełnienia zarzucanych mu czynów uniewinnił.

Biorąc bowiem pod uwagę opis czynu jaki został mu zarzucony a następnie przypisany - brak jednoznacznego wskazania rodzaju korzyści i jej charakteru - powodujący zdaniem Sądu, brak w postaci braku znamion czynu w czynie przypisanym, oskarżonego tego należało uniewinnić

Zwięźle o powodach zmiany

5.3.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt I, III	Biorąc pod uwagę treść wyroku Sądu Odwoławczego, oskarżony Z. G. został obciążony kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, koszty sądowe związane

z udziałem w postępowaniu J. Z. - wobec jego uniewinnienia - zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS

7.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Z. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

7.2. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony Z. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

7.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca J. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana